

LBRIS

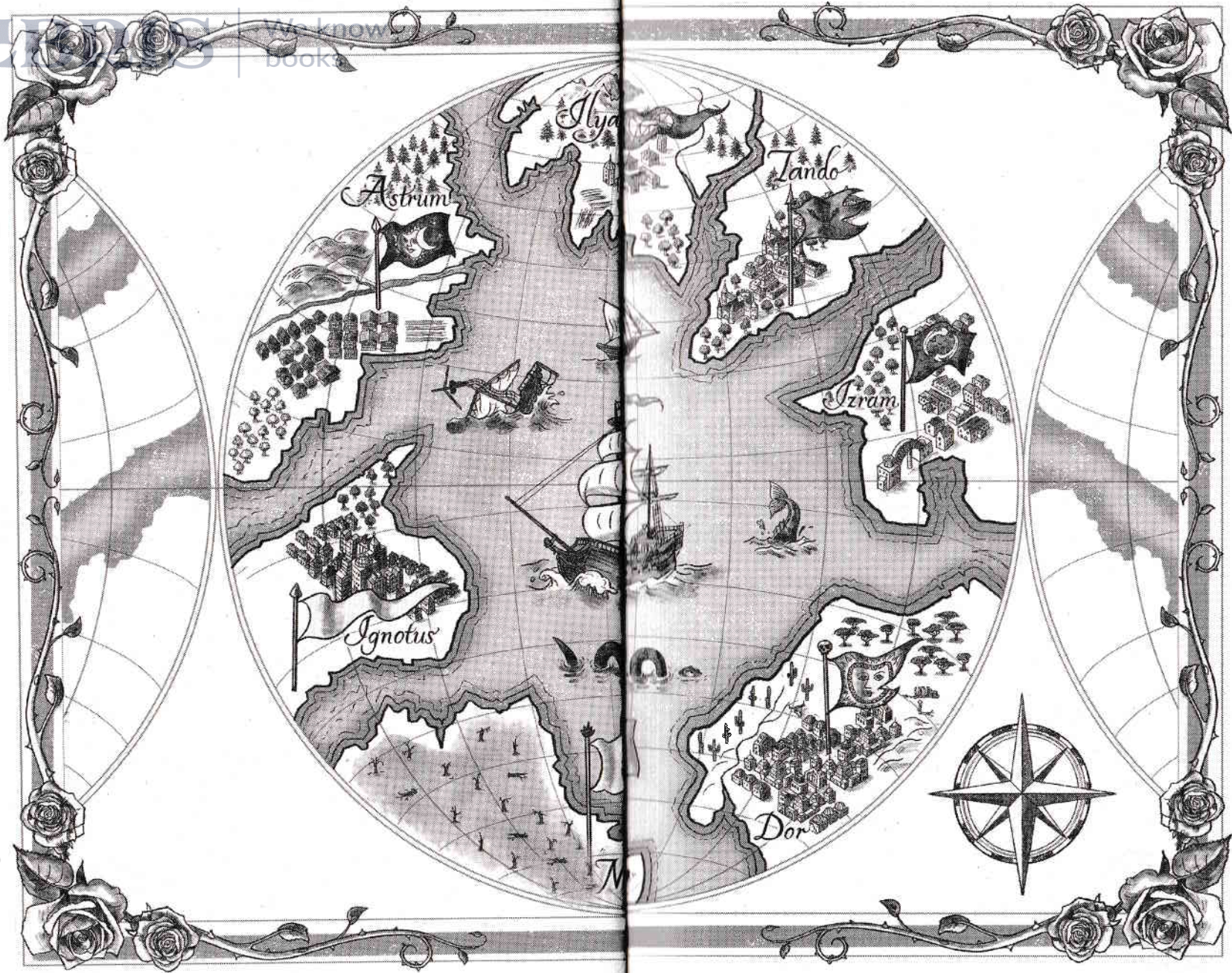
We know
books

LAUREN ROBERTS

Fearless

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Prolog

Există foarte puține motive care duc la întâlnirea în miezul nopții a două siluete înfășurate în pelerine.

Lista e pe cât de scurtă, pe atât de scandaloașă.

Pentru unii, motivul e iubirea. Pentru alții, e dorința.

Dorința de bani. Dorința de a avea un scop. Și dorința de răzbunare.

Însă, în unele cazuri, aceste dorințe sunt declanșate de iubire. Sau mai degrabă de pierderea ei.

Cu toate că aceste contradicții bizare sunt rare, nu există caz în care să nu fie și tragice.

Un bărbat se reazemă de zid, expresia lui stoică fiind ascunsă de umbra glugii.

Au trecut doar câteva minute, însă nerăbdarea începe să îi dea deja târcoale. Fiecare privire precaută îi apasă din ce în ce mai tare pe umeri. Gândurile ascunse adânc sub acea glugă îi urlă din răspuțeri să meargă până la capăt, acoperind vocea mult mai tandră și mai convingătoare care îi șoptește să plece. O voce care îl apasă pe piept. Cu toate astea, stă rezemat de zid, ca și cum se ancorează în acest moment, în această decizie, înainte să se cufunde odată cu consecințele sale.

Razele lunii se strecoară printre fisurile pietrelor care înconjoară aleea. Nu știe de ce, dar asta îi dă o senzație de neliniște, ca și cum degetele albe se îndreaptă spre el.

Clar preferă soarele, nu luna misterioasă.

Silueta învăluită în pelerină se îndreaptă dintr-odată când vede o umbră ce se strecoară mai aproape. Se oprește în dreptul lui, transformându-se în ceva mult mai tangibil și muritor. Se privesc în ochi, deși trăsăturile le sunt ascunse de glugi.

– Știi ce trebuie să faci?

Vocea celei de-a doua siluete e bogată și catifelată, ca mierea. Are talentul de a transforma cuvintele în ceva mult mai plăcut decât înțelesul pe care îl au.

– Până într-un anumit punct, zice primul bărbat.

Se foiește, mintea lui înfruntând în continuare vocea blândă care îi șoptește să întoarcă spatele acestei decizii incriminatorii și să o ia la fugă.

– Foarte bine, rostește cea de a doua voce, vârând o mână în buzunar. Am încredere că n-o să mă dezamăgești.

– Nu pot să fac promisiuni.

Retrăgându-și mâna din buzunar, al doilea bărbat scoate un săculeț greu cu monede.

– Ce e aici ar trebui să fie de ajuns ca să fie toată lumea mulțumită.

Primul bărbat se întinde spre săculeț, privind cu jind greutatea monedelor dinăuntru.

– Da, ar trebui să fie de ajuns.

– Trebuie să arate cât mai real, ai înțeles? Trebuie să fie credibil.

– Am înțeles.

Bătălia din mintea lui continuă să facă ravagii. Dar învățase să ignore haosul constant, exact cum făcea acum. Pentru că nimic nu putea să îl salveze de destinul ăsta. Nici măcar vocea convingătoare și blândă.

Cu un salut simplu, străinul începe să se piardă tăcut în învălmășeala de umbre.

– De ce vrei să faci asta?

Silueta contrariată se lasă pradă curiozității. În timp ce așteaptă răspunsul, strânge săculețul la piept, bucurându-se de senzația siguranței tangibile.

Umbrele șerpuitoare par să se apropie, ca să tragă cu urechea.

Răspunsul e însă doar o scurtă înșiruire de cuvinte.

– Fiecare act brutal se naște din iubire.

Genul ăsta de revelație îi aduce laolaltă până și pe cei mai neașteptați aliați. Deși aveau fețele acoperite și erau învăluiți în umbre, cei doi străini nu s-au simțit niciodată mai înțeleși decât în acest moment.

Capitolul 1

Paedyn

O picătură de sânge s-a scurs pe podea, pătând marmura impecabilă de sub picioarele mele tremurânde.

Mă uit la pata stacojie, în timp ce urechile îmi țiuie și vederea mi se înceteșează.

„Miere. E doar miere.“

Șiroaie roșii îmi curg pe picior, destul de repede cât să mă clatin. Sau poate fac asta de la revelația lentă a sorții mele, determinată în sala tronului care se tot rotește. Mă uit la podeaua lucioasă, la ce a mai rămas din fata care mă privește. Are fața murdară și ochii bântuiți de un viitor pe care nu l-a văzut încă și nu credea că avea să o facă vreodată. Părul argintiu i se revarsă pe umeri, la fel de palid ca fața transpirată de care se lipește. Se leagănă, așa cum ai face stând pe pantofii persoanei iubite. Mâinile îi sunt legate la spate și sângerează.

E devastată. E bântuită.

Urmează să devină mireasă.

„Nu are cum să fie adevărat. Din cauza mea, a pierdut tot. O să mă omoare. E singura opțiune.“

Dintr-odată, simt o presiune pe piept și îmi țin respirația, în timp ce blochez potopul de cuvinte care vrea să iasă la suprafață. Deoarece toată viața m-am pregătit pentru o singură soartă – și anume,

moartea. Țasta era destinul pe care îl meritam. Îl simt pe vârfurile degetelor care vor fi pătate mereu de sângele altora, în O-ul crestat în dreptul inimii mele, ca să mă marcheze drept verigă slabă.

Moartea e singura constantă din viața mea, ca un prieten vechi care îmi transformă toate secretele întunecate într-o armă. Spune că sunt slabă, dar eu aud doar că sunt o obișnuită. Spune că soarta mi-e pecetluită, dar eu nu aud decât o promisiune sinceră. El e mâna spre care se întind degetele însângerate, deoarece iminența sa îmi oferă alinare.

Nu mai există decât țiuitul din urechi și tăcerea asta asurzitoare a necunoscutului.

– Paedyn.

Mă încordez în sincron cu siluetele din jurul meu. Ar fi putut la fel de ușor să spună că sunt o trădătoare. O ucigașă. O obișnuită care slăbește regatul Elitelor. Pentru că alea sunt singurele nume după care mă știe curtea asta. Singurele nume pe care toți din Ilya le-au spus când am fost târâtă până în fața regelui. Asta deoarece arată exact cât de nesemnificativă e scurta mea existență.

Îmi ridic lent privirea spre modelul făcut de picăturile mele de sânge pe podea.

„Miere. E doar miere.“

Niște pantofi lustruiți îmi apar în fața ochilor, negrul lor conțopindu-se cu negrul la fel de intens al pantalonilor. Privirea îmi alunecă peste materialul mulat și spre fiecare cusătură care ascunde corpul puternic de dedesubt. Fortându-mi privirea să urce, dau cu ochii de curea, apoi de cutia pe care o ține cu inocență în palma întinsă. Știu ce e în ea, doar îl văd lucind cu coada ochiului. Cu toate astea, nu îl privesc, ca și cum așa aș putea împiedica să îmi fie pusă pe deget cătușa strălucitoare.

Mai ridic un pic privirea și îi văd cămașa șifonată. Analizez fiecare nasture, până când privirea mi se oprește asupra gâtului și asupra gulerului din jurul lui. Încă nu l-am privit în ochi de când mi-a pronunțat sentința.

– Tu o să fii mireasa mea.

M-am simțit ca și cum participam din nou la Întreceri și la jocul la fel de dificil de-a prefăcutul care le acompania. Atunci,

nu am putut suporta să îl privesc, decât dacă voiam să îl văd pe rege uitându-se la mine.

Dar l-am omorât pe bărbatul pe care l-am văzut reflectat odată în ochii verzi ai fiului său. Edric Azer mă bântuie doar în fragmentele din mintea mea și în inima frântă asupra căreia și-a lăsat amprenta. M-am asigurat că așa are să fie.

Cu toate astea, nu reușesc să mă uit la versiunea asta a lui Kitt.

Simt că mă arde gâtul.

Cred că am creat ceva mult mai rău decât a fost tatăl lui.

– Paedyn, uită-te la mine!

Vocea lui e șocant de catifelată, reamintindu-mi de o perioadă când asta nu m-ar fi luat prin surprindere.

Nu e prima oară când îmi spune asta, dar acum am mai multe motive ca să îi evit privirea. Un trecut mult mai devastator decât asemănarea cu un rege care mi-a omorât tatăl. Între noi există trădare. Suferință. Și istoria nu e uitată cu ușurință de către regii care o scriu.

Însă urma de familiaritate din vocea lui mă îndeamnă să înalț capul și să îi analizez chipul.

Verzi. Așa cum au fost și cum vor fi mereu. Ne privim. O criminală fără tată și un fiu care încearcă la nesfârșit să îi facă pe plac tatălui său. Asta vom fi mereu.

Pentru prima oară de la bătălia din Arena Bolului, ne vedem cu adevărat.

Pe față îi apare ceva mult prea sinistru să fie un zâmbet, dar prea tandru ca să fie o strămbătură. Ca și cum e întruchiparea a tot ce e mai formidabil pe lumea asta.

– Viitoarea regină a regatului Ilya nu-și pleacă în fața nimănui capul.

Gura mi se usucă în clipa când îi aud vorbele, pe care toți cei prezenți se străduiesc să le audă. Uimirea lor e palpabilă, combinându-se cu un nor colectiv de confuzie care plutește deasupra capetelor noastre. Zeci de priviri îmi furnică pielea, analizându-mi cicatricea de pe gât și petele de sânge de pe piele. Analizează această versiune nouă a Salvatoarei de Argint, cea care și-a tăiat tocmai lucrul

ce i-a oferit porecla asta. Părul meu scurt nu ascunde suferința pe care o port atât de evident pe corp.

Cei de la curte se holbează la înfățișarea mea. Sunt o Clarvăzătoare care nu are nici o abilitate în direcția asta. O obișnuită care, cumva, a reușit să supraviețuiască Întregerilor Epurării, a trădat, le-a ucis regele și încă stă în fața lor vie, în ciuda tuturor așteptărilor.

Atunci aud șoapta Morții, care răsună din cel mai întunecat colț al minții mele. E acea parte din mine care îmi acceptase finalul iminent în clipa în care am aflat ce înseamnă să fii neajutorat în acest regat. Acum, el îmi spune însă că sunt regina lui și nu aud decât răsete.

Pentru că soarta asta e posibil să fie chiar mai oribilă decât moartea.

– Dați-i jos cătușele! zice regele.

Îmi țin respirația când simt mâinile bătătorite.

„Kai.“

Nu reușesc să mă controlez și întorc ușor capul spre el. Deși nu mă pot concentra la nimic, simt o nevoie arzătoare să îl privesc.

Însă nu dau peste privirea lui cenușie, ci peste niște ochi căprui, plini cu ură pură. Nu sunt ochii pe care îi caut în orice mulțime. Nu e privirea care mă învăluie cu venerație. Nu sunt ochii care mi-au numărat toți pistrii de pe nas și mi-au observat fiecare tremur al corpului.

Încep să gâfâi când îl văd pe gardianul imperial care mi-a tăiat nechibzuit cătușa de la gleznă în câmpul de maci. El e responsabil pentru fiecare picătură de sânge de-al meu care a pătat această poartă de marmură. Mișcărilor îi sunt la fel de brutale ca mâinile care trag nepăsătoare de lanțul de la mâini, răbindu-mă și mai mult.

Simt lacrimi în ochi și clipesc, încercând să mă controlez. Înclin ușor din cap, în semn de sfidare în fața slăbiciunii din ce în ce mai intense din mine, și îmi mușc buza care o dă de gol. Mă uit prin cameră, în căutarea lui. Sunt disperată, deoarece mă lovesc doar de fețe nefamiliare.

La naiba cu prefăcutul! La naiba cu ascunsul! La naiba cu tot, cu excepția lui, a noastră și a acestui moment, în care am nevoie de el.

Dar e de negăsit. Și, pentru prima oară de când am furat mone-dele de la el, pe aleea Loot, mă simt complet singură.

Încuietorea se deschide și, odată cu ea, și cătușele.

Acestea cad, lovindu-se de piatră și de sânge. Zgomotul răsună în sala elegantă a tronului cu un caracter definitiv. Sunetul libertății pentru care trebuie să plătesc un preț.

– Așa e mult mai bine.

Îmi desprind privirea de la mulțimea care se holbează la mine și dau peste zâmbetul încântat al regelui. Mă frec la încheieturi și îl privesc pe Kitt, care întinde mâna în care nu ține cutia mică și neagră pe care o evit. Îi privesc uimită gestul de bunăvoință. Această atingere e singura care separă o trădătoare de o viitoare regină.

Când îl privesc pe rege, acesta încearcă să mă liniștească. Însă expresia lui îmi reamintește că nu am un cuvânt de spus în toată situația asta.

Prin urmare, când îmi pun mâna murdară de noroi într-a lui, îl las să mă tragă mai aproape.

Mă întreb dacă simte repulsie la atingerea mâinii care a trecut o sabie prin pieptul tatălui său drag, mână pe care acum pune un inel. Mă strânge ușor de ea, ca și cum mi-a auzit gândurile involburate. Gestul se vrea a fi unul de alinare, însă mă alarmează mai mult decât ar fi putut să o facă orice amenințare.

– Noi, ilyenii, avem impresia că am cucerit molima cu multe decenii în urmă. Vocea lui Kitt umple încăperea. E puternică și dominantă într-un mod familiar, pe care știu că l-a învățat de la tatăl lui. Este adevărat că puterile noastre sunt un dar de la molimă, dar sunt și o răzvrătire în fața ei. Deoarece Elitele sunt cele care au ieșit mai puternice după apariția unei boli al cărei scop era să ne omoare. Elitele sunt cele care au protejat regatul slăbit de cuceritori. Elitele și-au etalat puterea în Întregerile Epurării.

Prin sală se aud șoapte, urmate de încuviințări pline de mândrie. Îmi mușc limba să nu spun nimic, iar furia se intensifică, până când roșeața îmi pătează obrazii. Nu sunt decât o față obișnuită care îi distrează, un exemplu al slăbiciunii. Am fost pusă pe un pedestal doar ca să fiu înghiontită și împunsă, degradată și făcută de râs.

– Dar noi, Elitele, nu suntem singurii care au supraviețuit moli-meii, nu-i așa?

Întrebarea lui îmi mai temperează furia. Mă întorc spre Kitt și timpul pare să încetinească, în vreme ce analizez fiecare aluzie nerostită.

– Nu, și Obișnuiții au supraviețuit. Locuitori ai regatului Ilya care au reușit să rămână în viață, însă nu au obținut abilități. Și, după ani întregi de coexistență alături de Elite, au fost exilați și vânați fără încetare, tocmai din cauza lipsei lor de putere.

Simt cum palma îmi transpiră într-a lui. Corpul îmi îngheață pe loc, însă nu știu sigur dacă îmi aștept sentința sau salvarea.

Regele, care e Kitt pe care îl cunoșteam cândva, își plimbă privirea verde peste cei prezenți în sală. Părul blond i se vede sub coroana aurie, care strălucește ca un halou în jurul capului său. Când vorbește, o face într-un mod voit calm și exersat.

– Dacă vrem ca regatul nostru să fie în continuare unul mareț, o să-i primim pe Obișnuiți înapoi.

Genunchii îmi tremură, dar Kitt mă susține. Parcă știa că asta avea să urmeze și mă ia de mână, ca să nu mă prăbușesc la auzul vorbelor lui. Fețele din jur devin încețoșate și mâinile se ridică în semn de protest. Dar nu aud nimic, nu văd nimic. Nu știu nimic, în afara acestui moment și a speranței pe care o am pentru ce va urma.

Kitt vorbește din nou, întrerupând vuietul mulțimii și țiuitul din urechile mele.

– O să vă răspund îngrijorărilor la momentul potrivit. Dar o să vă spun pe scurt la ce mă refer, ca să nu vă faceți griji. De când am urcat pe tronul tatălui meu, am constatat că starea regatului Ilya devine din ce în ce mai dificilă. În ultimele săptămâni, am aflat mai multe despre regatul nostru decât am aflat în toți anii mei de viață. Calum a fost cândva prizonierul meu și lider al Rezistenței pe care o consideram radicală.

Inima mi se oprește și scanez mulțimea, până când...

E acolo, acaparat de mulțime. Prima oară i-am văzut părul blond șters, apoi ochii albaștri atenți. Calum îmi simte privirea și încuviințează lent. Îmi ascund zâmbetul pe care aș vrea să i-l ofer, dar

mă gândesc la cât de recunoscătoare mă simt, conștientă că cel mai probabil îmi citește gândurile.

Kitt continuă să vorbească, acoperind șoaptele care răsună din sala tronului.

– Însă, cu cât îl întrebam mai multe despre acțiunile lui trădătoare, cu atât m-a învățat mai multe despre propriul meu regat. Resursele noastre sunt periculos de puține din cauza deceniilor de izolare. Nu există destul loc între granițele regatului pentru numărul în creștere al celor din mahala, iar, potrivit evidenței, proviziile de mâncare s-au micșorat alarmant de mult de-a lungul anilor.

Regele vorbește calm despre amenințarea cu care se confruntă Ilya, ca și cum, de când am evadat, și-a petrecut fiecare secundă analizând lista cu eșecurile tatălui său, care acum deveniseră problema lui. Îmi amintesc momentul din deșertul Părjol, când i-am spus lui Kai adevărul despre fragilitatea acestui regat. Mi-am petrecut toată viața în mahala, înfometată și înghesuită, așa că nu mă miră faptul că evidențele reflectă o sărăcie pe care am trăit-o personal.

– Cei din Dor și din Tando refuză să împartă cu noi animalele, recoltele sau cunoștințele despre cum să ne adaptăm la condițiile de deșert. Fără ele, nu ne putem extinde și nu putem mânca. Marea Puțin Adâncă a devenit din ce în ce mai periculoasă de-a lungul anilor. Până și peștii din ea ne evită țărnul. Dacă nu o să ne deschidem granițele și nu le vom permite Obișnuiților să trăiască din nou printre noi, acest regat al Elitelor se va prăbuși.

În sală răsună strigăte de dezaprobare, însă regele le reduce la tăcere.

– Și, mai mult de atât, până și orașele vecine refuză să facă în continuare comerț cu noi dacă vom rămâne o societate a Elitelor. Când tata a început Epurarea, acum trei decenii, Ilya a rupt legăturile cu Dor, Tando și Izram. Această relație nu va fi ușor de vindecat, iar acestor regate le pasă foarte puțin de Elite.

Încep să simt o căldură în piept, însă senzația mi-e așa străină, că abia o recunosc ca fiind speranță. Dar am văzut animozitatea pe care o au cei din Dor pentru Elite și asta nu pentru că au puteri, ci din cauza modului în care îi tratează pe cei fără abilități. După decenii întregi în care i-am ținut la distanță pentru că ne-am considerat

superiori, va fi nevoie de un gest de bunăvoință din partea regatului Ilya ca să aducă pacea.

Mă legăn din nou pe picioare și îmi dau seama că eu sunt acel gest de bunăvoință.

Mă simt amortită când conștientizez ce soartă mă așteaptă. Ca Obișnuită, tot ce mi-am dorit vreodată a fost un regat unit. Voiam să mă simt ca acasă aici și că nu mai trebuie să mă prefac a fi altceva doar ca să rămân în viață. Însă latura mea sceptică îmi șoptește că nu e posibil ca asta să fie ceea ce vrea Kitt. Nu când tatăl lui a făcut tot ce îi stătea în putere ca să îi elimine pe Obișnuiți.

– Cât despre Paedyn Gray...

Auzul numelui meu mă aduce din nou în realitatea asta tulburătoare.

– Trădarea ei nu e ce pare. Uniunea noastră va reprezenta o ofertă de pace pentru regatele vecine. Această dovadă de bunăvoință o să-i aducă pe Obișnuiți înapoi în Ilya și, prin urmare, vecinii noștri vor relua comerțul cu Elitele. Căsătoria noastră o să marcheze începutul domniei mele și al celei mai puternice perioade a regatului Ilya.

Îi analizez fiecare cuvânt, încercând să înțeleg mesajul. Apoi se întoarce spre mine și scoate inelul din cutia de catifea, moment în care toate gândurile mele dispar. Pentru o clipă, am impresia că mă aude cum înghit cu noduri și vede panica ce îmi umple ochii.

Însă privirea îi devine blândă și mă văd reflectată în ea.

Îmi văd toate temerile, toate neliniștile. Toate se regăsesc în ochii lui și nu numai. Deoarece inelul din mâna lui tremurândă reprezintă tot ce a fost învățat să urască. Și, cu toate astea, stă în fața mea și nu respectă dorințele tatălui său, doar ca să salveze regatul.

Așa că îl las să îmi ridice mâna. Îi dau voie să vadă disponibilitatea care sufocă toate îngrijorările. E rândul meu să aduc schimbarea la care am visat mereu, chiar dacă motivele regelui nu seamănă cu ale mele. El nu vrea decât să salveze regatul prin orice mijloace posibile, în timp ce eu visez la o Ilya unită.

Eu sunt sacrificiul pentru care Obișnuiții au sângerat și au murit.

Eu sunt puterea care le lipsește.

Inelul tremură în jurul unghiei mele rupte. Kitt se uită la mine, așteptând să îi dau permisiunea.

Fiecare moment al vieții mele a dus la această secundă trecătoare de curaj.

Încuviințez și el îmi pune inelul pe deget.